TOTUL N-A DURAT NICI UN MINUT

Am asistat la Petroşeni *la unul dintre clasicele „momente psihologice" din fotbal. Fără să intenţionăm cîtuşi de puţin, prin rîndurile noastre, să punem la îndoială justeţea victoriei Jiului, socotim că momentul de care ne vom ocupa putea să fixeze alt scor final — ca cifre — pe tabela de marcaj, dacă ar fi avut cursul... regulamentar.*

Scenele, căci au fost două, decisive — după părerea noastră — în ajungerea la acel 3—0 în favoarea Jiului s-au petrecut în minutul 40. Kraus, *a pătruns, cu binecunoscuta-i vigoare şi decizie, în careul echipei gazdă, flancat de doi dintre apărătorii acesteia. Cînd se pregătea să şuteze, piteşteanul a fost faultat de fundaşul* Georgevici. *Decizia de lovitură de la 11 metri se impunea indiscutabil. Dar... cum fac adeseori arbitrii noştri, aşa a procedat şi* Cornel Nitescu *(Sibiu), din păcate unul dintre apreciaţii noştri conducători de joc. El a făcut clasicul gest al continuării jocului, echivalent cu închiderea ochilor la neregularitatea comisă.*

Scena a doua: balonul degajat din faza cu pricina a reprezentat sămînţa unui rapid contraatac din care Jiul a înscris al doilea gol. În loc de un probabil 1—1, un realizat 2—0...

Totul n-a durat nici un minut! Adevărat... minut psihologic!

L. TONCU

DOUĂ ARGUMENTE + MINCĂ

Trei factori au determinat răsunătoarea victorie obţinută de clujeni în dauna craiovenilor. Enumerarea (şi cronologică şi ca importanţă) nu o putem începe decît cu minutul 3: un atac început de Strîmbeanu, *continuat de* Niţă *şi luat pe cont propriu de* Oblemenco *(aceasta şi ca urmare a unei suite de greşeli a apărătorilor clujeni în frunte cu* Solomon, Pexa *şi* Codrea) *este finalizat de masivul atacant craiovean. O liniştе mormîntală se aşternuse în tribunele pînă atunci explosive. Clopote, sirene, încurajări care nu mai conteneau au fost „tăiate" de golul lui* Oblemenco. *Nimeni nu a protestat. Dar în loc ca* A. Rădulescu *să consfinţească punctul marcat, el — pe lîngă că a reacţionat cu întîrziere — a indicat lovitură liberă, pe motiv că* Oblemenco *faultase, ceea ce nu corespunde realităţii.*

Al doilea motiv se numeşte... Mincă! *Nici o dată nu l-am văzut pe blondul fundaş al oltenilor navigînd cu atîta nesiguranţă în teren, complicîndu-se inutil, fiind un real pericol pentru propria sa poartă. Din „radiografia" partidei reiese clar că două din golurile primite de* Gaboraş *sînt urmarea unor greşeli copilăreşti ale lui* Mincă. *În felul acesta, clujenii au marcat două goluri, un al treilea venind din penalti. Deci, cum s-ar spune, goluri uşoare, înscrise în urma unor greşeli individuale, nu ca urmare a unor acţiuni de atac care ar fi făcut mai apărarea adversă. Pentru că, trebuie să arătăm, învinşii au combinat de multe ori mai clar şi mai reuşit decît învingătorii. Adăugînd şi al patrulea gol, putem spune că „U" Cluj a materializat duminică toate ocaziile de gol avute!*

Puteau — paradoxal — scăpa în cîştigători craioveni? Nu credem pentru că la ora actuală, Universitatea Cluj *— şi acesta este al treilea factor care a determinat de partea cui va fi victoria — este o echipă închegată, valoroasă şi al cărei randament va creşte şi mai mult pentru că are în faţă* timpul, *fiind, alături de Crişul, cea mai tînără echipă a campionatului. Avîndu-l la cîrmă pe* C. Teaşcă, *un antrenor draconic, care ştie ce vrea şi reuşeşte să-şi impună punctul de vedere,* „U" Cluj *poate întîmpina a 50-a aniversare a clubului cu un loc pe care pînă acum nu l-a avut niciodată: 1. Cu o singură condiţie: să culeagă puncte şi din deplasare.*

Mircea TUDORAN

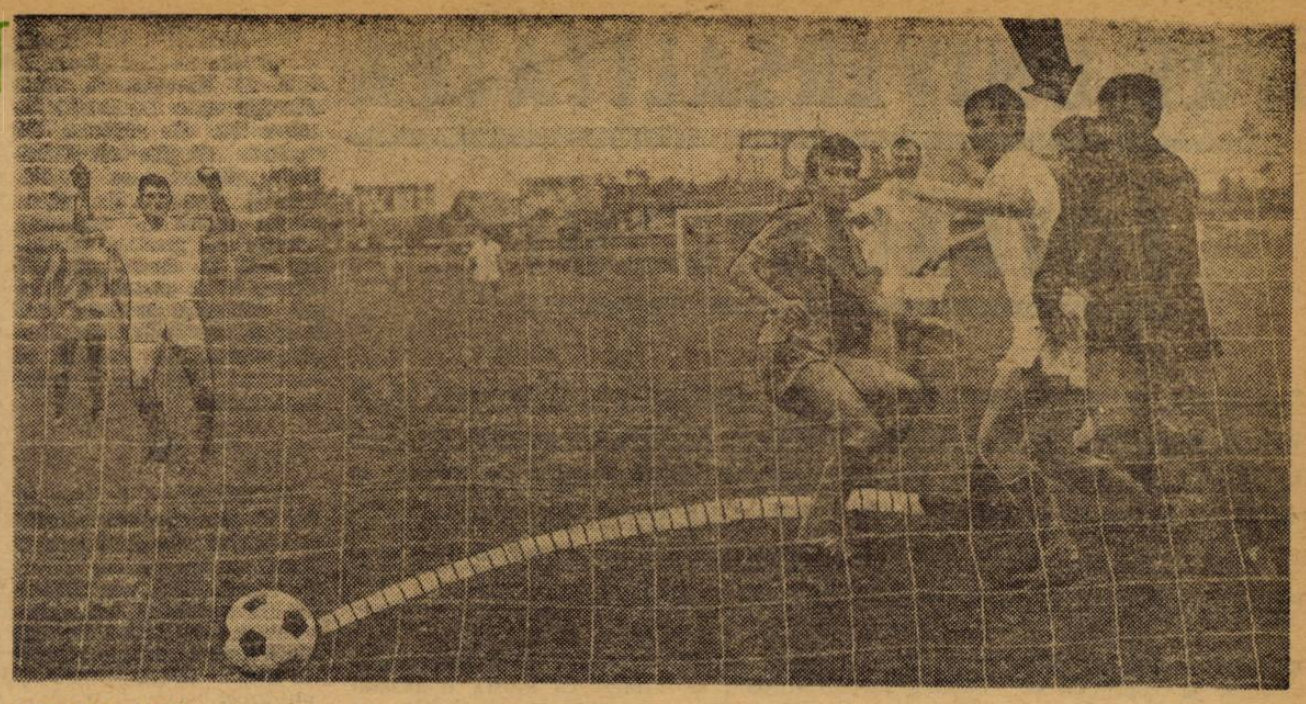

ORADEA. Balonul şutat de Kun I (indicat de săgeata albă) s-a strecurat printre picioarele lui Stoicescu şi a intrat în poartă.
Foto: St. VILIDAR

UN SFAT BUN LA PAUZĂ

Momentul cheie al partidei de la **Oradea**?

1. „Penaltiul netransformat" — au afirmat cu hotărîre nouă din zece spectatori pe care i-am întrebat după meci.

2. „Minutul 43, cînd **Cuperman** a ratat deschiderea scorului" (aceasta o spun **V. Stoicescu şi Deleanu**).

3. „Ocaziile irosite în minutele 7, 17, 47, 50, 83 etc. au fost tot atîtea duşuri reci pentru noi" — au pretins jucătorii orădeni.

4. „Şutul lui **Deleanu** din finalul partidei. Atunci cînd ne-a surîs victoria" (**Ştefănescu**).

Desigur, fiecare dintr' interlocutorii noştri nu s-a mulţumit să facă doar aceste lapidare afirmaţii. A căutat să argumenteze, străduindu-se să ne convingă că alt curs ar fi luat desfăşurarea partidei dacă **N. Alexandru** nu rata lovitura de la 11 m.; dacă purtătorul tricoului cu nr. 9 — **Cuperman** — nu se pripea în min. 43; dacă măcar una din suita exasperantă de ocazii ar mai fi fost transformată în gol; dacă **Deleanu** ar fi „sălţat" balonul peste **Bujuc**. Totuşi, nici una dintre aceste situaţii, e adevărat, dramatice, n-a constituit factorul determinant al partidei. Momentul decisiv, hotărîtor în pecetluirea rezultatului de pe tabela de marcaj, a fost cu totul altul.

Repriza a doua. 5, 10, 15 minute. Ieşenii par de nerecunoscut. Joacă dezinvolt. Totul le reuşeşte. Pasele, dintr-o bucată, îşi găsesc cu precizie adresantul, avînd darul să-i scoată din ritm pe adversari şi, în ultimă instanţă, să-i enerveze. Ce se întîmplase oare cu fotbaliştii ieşeni? Ce factor le insuflase o putere de concentrare extraordinară în joc?

Acel „ceva" care îi catapultase pe coordonatele unei evoluţii cu cel puţin o clasă peste cea a adversarilor se întîmplase în pauza meciului, în cabine. Întrebat în această privinţă, fundaşul central **Ianul**, ne relata degajat: **„În primele minute din repriza secundă s-a jucat soarta meciului. Aplicînd corect indicaţiile pe care ni le-a dat antrenorul, am reuşit să înfrîngem voinţa adversarului"...**

Deci, indicaţiile antrenorului, formulate în pauza meciului, după numai cîteva clipe de la primirea golului. Ce le spusese Şerban Justin elevilor săi?

— Vi se va părea curios, dar în pauză jucătorii mei erau foarte liniştiţi. Calmi şi hotăriţi, s-au angajat să aplice corect tot ceea ce le-am spus: temporizarea jocului cîteva minute, atenţie mare la dublajul în apărare, cum să contraatace...

L. DUMITRESCU

SĂ NU FETIŞIZĂM O BIATĂ BARĂ!...

Mulţi, şi mai ales constănţenii, au considerat bara lui **Tufan** din min. 43, cumpăna partidei. Indiscutabil, la 3—1, meciul ar fi fost jucat. Dar, oare, nu este o mare greşeală să vărsăm toate păcatele asupra unei bare impersonale? Aplecînd raţiunea mai atent asupra faptelor, dincolo de patima ratării, punctele de sprijin ale victoriei arădenilor devin mai complexe, mai profunde şi se întrepătrund cu slăbiciunile marinarilor. Determinaţiile psihologice ale partidei îşi găsesc poate obîrşia înaintea primului fluier, cînd apariţia lui Sfîrlogea în formaţia gazdă, a căpătat subit putere şi semnificaţie de stimul. Pentru gazde evenimentul ridicase cota încrederii, pentru oaspeţi declanşase instinctiv reflexe de apărare şi crispare discretă.

Constănţenii şi-au făcut însă din gîndul sporului de experienţă şi tehnicitate un crez şi un doping moral, reuşind astfel — fără eforturi prea mari — să depăşească punctul critic (min. 10, marcase **Sfîrlogea**), să controleze autoritar şi dezinvolt sensul partidei şi să preia conducerea. La 2—1 însă, cu mult înaintea aşa-zisului moment psihologic, (bara lui **Tufan**) **Badea**, sesizînd debilitatea de moral a gazdelor şi lipsa oricărei opoziţii mai acătării în drumul spre poarta lui **Gherghel**, îşi permite „glume uşoare" — pase cu călcîiul. **Tufan** aderă şi el fără ezitări la jocul flegmatic „pe metru pătrat", încercînd umilirea adversarilor cu satisfacţii mărunte şi fără efect. Atacînd serios dar fără seriozitate, dobrogenii vor sacrifica o lungă serie de ocazii şi astfel victoria finală.. În repriza secundă regretele vor invada treptat tabăra oaspeţilor...

O bară, un jucător cu nume, o perioadă de dominare fără sobrietate, o renaştere morală după pauză. Într-o viziune pur psihologică, doar unul din aceste fenomene ar reprezenta „focarul" determinant. Dar fotbalul nu este doar o pură psihologie...

Mircea IONESCU

BUCUREŞTI. Lupta inegală (doi rapidişti contra patru apărători plus portarul Progresului) se va încheia cu respingerea atacului.
Foto: Ş. BRAŞOVEANU

A SESIZAT PUNCTUL VULNERABIL RAPIDIST

Toată săptămîna trecută l-a frămîntat pe antrenorul Cornel Drăguşin *partida cu Rapid. Echipa sa avusese pînă atunci oscilaţii în comportare, unii jucători ca* Mândoiu, Soangher, Ţarălungă, Matache *manifestaseră o inconstanţă în joc care-l îngrijora. A stat însă şi s-a gîndit asupra posibilităţilor de reuşită pe care i le poate oferi... adversarul şi s-a oprit în primul rînd la un element de natură psihică: starea morală a fotbaliştilor giuleşteni, pe care apoi şi-a construit „planul de bătaie". În şedinţa de pregătire a meciului cu jucătorii, Drăguşin a insistat foarte mult tocmai asupra acestui element socotind că-i creează echipei sale suficiente împrejurări favorabile. El le-a atras atenţia jucătorilor că în momentul de faţă Rapid este o echipă cu moral scăzut, căreia i se poate lua repede iniţiativa în joc şi care, dominată, va accepta cu resemnare, situaţia. Pentru aceasta însă, este necesar să-şi organizeze cît mai bine jocul, să păstreze cît mai mult balonul, să nu dea nici cel mai mic răgaz de respiraţie adversarului.*

Pe teren, duminică, lucrurile s-au petrecut aproape după socotelile lui Drăguşin. Echipa sa a avut superioritatea în organizarea jocului în moral, în dorinţa de a cîştiga: Rapid a constituit el singur un adevărat „moment psihologic", a fost o echipă cu busola pierdută cu jucători blazaţi sau resemnaţi (impresie pe care i-a lăsat-o observatorului federal, prof. A. Niculescu, şi „încălzirea" dinaintea meciului), unii dintre ei (ca Dan, *de pildă) manifestînd chiar nepăsare la un moment dat.*

Şi iată cum, sesizînd corect o împrejurare favorabilă, Drăguşin a izbutit în calculele sale.

E drept însă, că la întregul concurs de circumstanţe pe care a mizat, pe Drăguşin l-a ajutat şi un alt element, pe care — la rîndul lor — contaseră feroviarii: prezenţa lui Marian Popescu *în linia de atac. Spre deosebire însă de* Sfîrlogea, Popescu *(care, probabil, a resimţit psihic greutatea unui debut în condiţiile de „salvator" al echipei, cum era prezentat) n-a reuşit să se încadreze de la început în jocul formaţiei şi, cu toate eforturile făcute, nici Rapid nu şi-a văzut ameliorat potenţialul ofensiv.*

Petre GAŢU

MECIUL ÎNCEPUSE DE MULT...

Cine crede că meciul Dinamo—Steaua *începea în clipa cînd arbitrul* Aurel Bentu *dădea oficialul semnal de start se înşeală. Meciul acesta se juca, efectiv se juca, de zile în şir. Pentru băieţii lui* Ştefan Covaci *el a început din clipa cînd părăseau, învinşi de către* UTA, *stadionul. Urmările unei înfrîngeri, neprevăzute nici în socotelile cele mai pesimiste, nu trec cu una, cu două. De aceea, toţi, antrenori, jucători şi, se înţelege, şi conducerea clubului, îşi dădeau seama că înaintea meciului cu marea rivală din şoseaua Ştefan cel Mare, armele psihologice au căpătat cea mai mare importanţă.*

Dincolo, în tabăra dinamovistă, pericolele care pîndeau omogenitatea psihică a echipei erau de o cu totul altă natură. Opuse celor care încercau să-şi facă loc în sînul lotului Stelei. *Miercuri, noaptea tîrziu, dinamoviştii încheiau, sub reflectoarele lui „Stadio Comunale" din* Torino *şi sub aplauzele „tifosi"-lor lui* Juventus, *un turneu plin de reuşite pe pămînt italian. Antrenorului dinamovist îi stătea în faţă obligaţia de... a face să coboare la realitate minţile destul de înfierbîntate, trăind euforia succesului, ale elevilor lui...*

Produsul îndîrjitului duel ce se ducea în ambele tabere, cu mijloace asemănătoare (această trăire laolaltă a zilelor premergătoare jocului, zile de convorbiri, de sfaturi, de atrageri aminte sau de încurajatoare cuvinte) dar cu scopuri aşa de diferite, s-a arătat — binefăcător — în disputa propriu zisă. Pentru că şi învinşii UTA-ei, ca şi beneficiarii unei comportări remarcabile în faţa unor mari echipe italiene, s-au prezentat intacţi ca moral. Şi numai aşa se poate explica deosebita lor rezistenţă nu la unul, la două sau la trei şocuri psihologice, ci la neîntrerupta înşiruire de clipe dramatice, la o poartă sau alta, la voltajul foarte ridicat al tensiunii întîlnirii.

La acest capitol, al determinantului psihologic, partida Dinamo-Steaua n-a avut un învingător şi un învins ci — efectiv — numai victorioşi. În reuşita din lupta cu adversarul cel mai greu de văzut, dar atît de periculos, numit apăsarea întrecerii, trebuie să vedem principala explicaţie a succesului, ca nivel şi spectaculozitate, a jocului devenit de multă vreme clou-ul campionatului.

Eftimie IONESCU